

Arrest

nr. 121 461 van 26 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VANDEPUTTE en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 10 november 1984 geboren in Meknes, Marokko. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. U woonde samen met uw ouders tot de leeftijd van drie jaar in Marokko, waar uw vader hertrouwd was met een Marokkaanse vrouw. U heeft nog twee jaar in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven en bent vervolgens naar Basra verhuisd. U heeft twee broers en twee zussen. Uw beide broers zijn geestesziek en wonen in Syrië, uw zussen verblijven in Koeweit. In 2003 is uw vader overleden. U vatte uw universitaire studies vertaler-tolk Engels-Arabisch aan in Basra in het schooljaar 2002-2003 aan de faculteit letteren. In 2004 werd u door één van uw professoren, dokter Juliana (D.), benaderd met de vraag om voor haar te werken. U en nog twee andere studenten werden ingeschakeld om enquêtes af te nemen van medestudenten over de komende verkiezingen, vrouwenrechten en dergelijke meer. U nam deel aan de

congressen georganiseerd door de vrouwenrechtenorganisatie opgericht door Juliana tijdens dewelke u de opdracht kreeg verslag te maken. U overhandigde erna de nota's aan Juliana die er artikels over schreef en publiceerde in de krant Al Akhbar. U mocht sporadisch ook een artikel schrijven. Het laatste artikel dateert van 2005. Erna verkocht u uw artikels aan (A.K.e.S.). U wist niet of en waar hij deze geschriften liet publiceren. Tijdens de laatste examens in juni 2006 werd u verschillende keren telefonisch bedreigd. Omwille van deze dreigementen zou dokter Juliana (D.) besloten hebben u naar Syrië te sturen, waar u een enquête moest afnemen van Iraakse vluchtelingenvrouwen in Syrië en er vervolgens een artikel over schrijven. In augustus 2006 werd uw zus op de terugweg van haar werk naar huis beschoten door onbekenden. U denkt dat de belagers u met haar verwisselden.

U heeft Irak verlaten in september 2006 samen met uw zus en uw broer. Uw moeder ging naar familie in afwisselend Bagdad en Najaf. Na een paar maanden vervoegde ze u in Syrië. In de periode 2006 tot 2010 ging alles goed. U had een verblijfskaart en kon deze probleemloos verlengen. U werkte in een internetcafé. In juni of juli 2010 werd u echter in het gebouw van de Syrische mukhabaraat (inlichtingendienst) geconvoceerd. Er werd u gevraagd of u in Irak als tolk werkte voor de Amerikanen. Er werd u medegedeeld dat men u zou herconvoceren. U kreeg een telefonische bedreiging. De buurjongen die u en uw moeder hielp met de dagdagelijkse beslommeringen verdween enige tijd later. Na de verdwijning van de jongen werd u nogmaals opgebeld en er werd u meegedeeld dat de jongen in handen van de bellers was. U ging naar de moeder van de jongen en raadde haar aan naar de politie te gaan. U had immers het telefoonnummer. Jullie gingen samen naar de politie die jullie doorverwees naar de rechtbank. Eind maart 2011 werd uw verblijfsdocument afgenomen omdat er een onderzoek naar u lopende was. U werd opgeroepen op de 'Palestina afdeling' van de mukhabaraat. Daar werd u gezegd dat er een rapport door een Iraakees tegen u ingediend was. In dit rapport werd u ervan beschuldigd met de Amerikanen samengewerkt te hebben. Tolken hadden volgens hem geen recht op binnenkomst in Syrië. Een tolk werd er immers van verdacht te spioneren. U mocht het land niet verlaten. U moest uw vingerafdruk op een papier zetten en u werd bedreigd door de medewerkers van de mukhabaraat. U werd een tiental keer geconvoceerd zowel door de mukhabaraat als door de veiligheidsdienst. Aangezien u dacht dat uw antwoorden niet overtuigend genoeg waren, vreest u terug in de gevangenis te belanden bij terugkeer naar Syrië. Een jongen die studeert in el Houza, een plaats voor religieuze studies, kwam u op een dag een dreigbrief van Badr overhandigen. Hij zou deze op het internet gevonden hebben. U vermoedde dat ook hij actief was bij Badr. In de brief stond dat de mensen vermeld in de brief, waaronder u, gedood moesten worden omdat ze verraders waren.

U heeft Syrië op 25 mei 2011 verlaten richting Turkije. Op 31 mei 2011 stapte u aan boord van een vrachtwagen. U kwam aan op 6 juni 2011 in België waar u de volgende dag, 7 juni 2011 asiel aanvraagde.

Na uw vertrek zijn de veiligheidsdiensten nog twee maal naar u komen vragen. U vernam dat het gebouw van de redactie van de krant Al Akhbar vernield werd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten neer: een identiteitskaart, een overlijdensakte van uw vader, een geboorteakte, een attest van het UNHCR, een diploma van uw baccalaureaat, een rijbewijs, twee aanbevelingsbrieven in verband met uw werk, een politierapport en vertaling, medische documenten, DHL enveloppe, vier foto's. U legt tevens een kopie neer van uw paspoort, het paspoort van uw moeder, verblijfsdocumenten van in Syrië, een woonstkaart, een trainingscertificaat, een dreigbrief, een artikel door u geschreven, voorpagina van de krant, een e-mail van Juliana (D.), een brief in verband met uw naam.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

U koppelde uw terugkeervrees aan het gevaar dat mensen actief in de media en journalisten nog steeds lopen in Basra (CGVS II p.2). U kan echter uw profiel als journaliste niet aannemelijk maken. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor onderzoek van uw professor Dokter Juliana (D.) enquêtes afnam van andere studenten en nota nam op congressen georganiseerd door de vrouwenorganisatie waar dokter Juliana (D.) voor werkte (CGVS II p.4). U had volgens uw verklaringen drie artikels gepubliceerd waarvan het laatste in 2005 (CGVS II p.13). Dit klemmt met de verklaringen van uw eerste gehoor waarin u aangaf tien artikels gepubliceerd te hebben (CGVS I p.7). Dat u de ene keer stelt dat u drie artikels publiceerde en de andere keer beweert dat dit tien artikels waren, is opmerkelijk.

Bovendien gebruikte u niet uw eigen naam, maar de naam 'Azhar el Ryan' om uw geschriften te ondertekenen (CGVS II p.7). U deed dit preventief want u had vernomen dat journalisten in die periode problemen ondervonden en u wou dit vermijden (CGVS II p.7). U zelf had toen nog geen

problemen gekend, zo zegt u. Dit is in strijd met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor waarin u verklaarde dat u pas nadat u tien artikelen geschreven had, besloot om niet meer onder uw eigen naam te publiceren aangezien u toen bedreigingen zou ontvangen hebben (CGVS I p.7). Dit betekent dat u initieel wel onder uw eigen naam zou gepubliceerd hebben en u hiervan afstapte nadat u bedreigd werd. Deze verklaringen komen niet overeen met de verklaringen afgelegd tijdens het bijkomende gehoor.

Bovendien wist u niet eens of uw artikels in Al Akhbar of in El Jenubiyah gepubliceerd werden (CGVS p.22). U verklaarde dat de krant initieel El Jenubiyah heette en later (al weet u niet wanneer) veranderde naar El Akhbar (CGVS II p.22). Tijdens het eerste gehoor vertelde u evenwel nog dat het omgekeerd was: de krant zou eerst Al Akhbar genoemd hebben en zou later haar naam veranderd hebben naar El Jenubiyah (CGVS I p.11). Uit objectieve informatie waar het CGVS over beschikt blijkt bovendien dat de krant El Jenubiyah pas in 2008 haar eerste publicatie uitbracht (zie infomap). Het is dus onmogelijk dat u voor deze krant artikels zou gepubliceerd hebben, aangezien u sinds 2005 niets meer gepubliceerd had.

In dit verband is het overigens bijzonder opmerkelijk dat u niet weet aan te geven in welke media (A.), de man waaraan u de meeste van uw artikels verkocht, uw stukken publiceerde. U weet het niet, zo zegt u (CGVS II p.13-14). U zou tevreden zijn geweest met het geld dat u hiervoor kreeg en waar uw artikel uiteindelijk door hem gepubliceerd werd, zou u niet geïnteresseerd hebben. Evenmin weet u onder welke naam ze werden uitgebracht en het zou u zelfs niet geïnteresseerd hebben of ze überhaupt ergens werden gepubliceerd. Dit alles is weinig geloofwaardig.

Dat u geen gelijklopende verklaringen aflegt over de artikels die u publiceerde, waar u ze publiceerde en onder welke naam u ze publiceerde doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als journaliste. Van iemand actief in de media mag verwacht worden dat deze eensluidende verklaringen over zijn activiteiten aflegt.

Verder blijkt u evenmin te weten of één van de andere journalisten van het blad problemen ondervonden had in het verleden (CGVS II p.6). Meer nog, u kende geen enkele naam van vaste medewerkers van de krant. Dit is zeer opmerkelijk voor uw profiel als journaliste bij de krant. U kwam nochtans geregeld op de redactie van de krant en u las de krant (CGVS II p.6). Verder is het zeer opmerkelijk dat u geen idee heeft van de oplage van de krant en dat u zelfs niet weet of deze krant een dagblad dan wel maandblad is (CGVS I p.11). Dat u van dit alles niet op de hoogte bent, roept wederom bijzonder grote vraagtekens op bij uw bewering dat u in deze krant publiceerde.

In dit verband is het tevens opmerkelijk dat u zich evenmin de naam van de vrouwenorganisatie kon herinneren waarvoor u werkzaam was (CGVS II p.2). Zelfs indien u ermee geconfronteerd wordt dat u zelf een attest voorlegt van deze organisatie waarin gesteld wordt dat u er een actief lid van bent, herinnert u zich de naam ervan niet en stelt u zelfs: "Ik heb niets daarmee te maken" (CGVS I p.12). Ook dit drukt een weinig diepgaand engagement uit en roept verdere vragen op bij uw geloofwaardigheid.

Uit voorgaande kan dan ook geconcludeerd worden dat u uw profiel als journaliste niet aannemelijk gemaakt hebt. Aangezien uw problemen zouden zijn ontstaan tengevolge uw engagement als journalist en medewerker van de organisatie van mevrouw (D.), doet deze vaststelling eveneens de grootste vraagtekens rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven.

Wat de door u aangehaalde asielmotieven betreft, dient verder op het volgende te worden gewezen. Zo is het opvallend dat dokter Juliana (D.), de hoofdredactrice bij het blad en de spilfiguur van de vrouwenorganisatie, blijkbaar wel onder haar eigen naam publiceerde (CGVS II p.7). Gevraagd of zij ooit problemen ondervonden had, moest u (wederom) het antwoord schuldig blijven (CGVS I p.11, CGVS II p.3). U had het nooit gevraagd en ze had het nooit gezegd (CGVS II p.3). Dit is zeer opmerkelijk.

Doorheen het interview verklaarde u dat 'jullie' gezien werden als mensen die samenwerken met de bezetters. De congressen die georganiseerd werden vonden plaats in openbare plaatsen en werden door buitenlandse troepen bewaakt. Het feit daar aanwezig te zijn en Engels te spreken was al voldoende om iemand collaboratie met de bezetters in de schoenen te schuiven, zo zegt u. Het ging hier niet enkel over u, maar over al de mensen die er werkten en de studenten Engels (CGVS II p.8). U kon echter vreemd genoeg geen andere persoon noemen die omwille van de deelname aan de congressen eveneens bedreigd werden (CGVS II p.9). U haalde initieel twee namen aan, namelijk Hassan en Doha. Uiteindelijk bleek dat u niet wist of deze twee personen al dan niet bedreigd werden. U gaf aan dat in het algemeen iedereen die herkend werd, werd bedreigd (CGVS II p.9). Gepolst naar eventuele problemen die uw medestudenten nog gekend hadden, antwoordde u dat u afgestudeerd was en vertrokken naar Syrië; u had geen contact meer met hen en wist dus niet of ze problemen ondervonden hadden of niet (CGVS II p.6). Een gegronde vrees voor vervolging tengevolge uw deelname aan deze enkele congressen maakt u dan ook geenszins aannemelijk, temeer uit het onderzoek van uw asielmotieven tal van ongeloofwaardige elementen moeten vastgesteld worden.

Verder verklaarde u in het eerste gehoor dat u telefonische dreigementen ontving in 2004, 2005 (CGVS I p.4). Dezelfde vraag werd u opnieuw gesteld in het tweede interview: dit keer zou u pas in juni 2006 dreigementen ontvangen hebben, meer bepaald tijdens de examenperiode (CGVS II p.7, p.8, p.9). Dat u uw dreigementen, de reden waarom u Irak verlaten heeft, niet eenduidig kan situeren in de tijd doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

U haalde tijdens het tweede gehoor nog een incident aan dat in juni, juli of augustus 2006 zou plaatsgevonden hebben. De auto waar uw zus in zat zou beschoten zijn. Uw zus zou erg op u lijken en u vermoedde dat u het doelwit was. Moest men het daadwerkelijk op u gemunt hebben, kan men ervan uitgaan dat men u en uw zus niet zou verwisselen. Men wist immers waar u woonde, werkte en studeerde (CGVS II p.9). Ook dit aspect van uw asielsrelaas is bijgevolg weinig geloofwaardig.

U legt bovendien nog een aantal tegenstrijdige verklaringen af over de contacten die u na uw vertrek uit Irak met dokter Juliana (D.) zou gehad hebben. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat dokter Juliana (D.) u in Syrië was komen bezoeken (CGVS I p.11). Tijdens het tweede gehoor zegt u evenwel dat jullie wel getracht hebben elkaar te ontmoeten maar dat u dokter Juliana niet gezien heeft in Syrië (CGVS II p.18-19). Dit zijn tegengestelde verklaringen over het feit of u haar al dan niet gezien zou hebben in Syrië. Tijdens het bijkomende interview verklaarde u dat u vernomen had dat ook zij door de mukhabaraat ondervraagd werd. U kende echter de details niet van dit onderzoek: u vreesde dat jullie gesprekken afgeluisterd werden en vroeg er dan ook niet naar (CGVS II p.3, p.19). Dit is opmerkelijk. U haalde nochtans aan dat u regelmatig contact had met de dame.

Dokter Juliana zou u eveneens informeren over de algemene omstandigheden in Basra voor media personeel. Het is in dat opzicht wel zeer opmerkelijk dat u er niet in slaagt een zicht te bieden op de activiteiten waar Dokter Juliana momenteel mee bezig is of op eventuele problemen die Dokter Juliana gehad zou hebben (CGVS II p.2, p.3). U wist verder niet of er medestudenten problemen gehad hebben, of andere journalisten werkzaam bij de krant en kon evenmin zeggen of er mensen omwille van deelname aan de congressen bedreigd werden (CGVS II p.6, p.9). U had er geen idee van wie de redactie bedreigde, noch wanneer die vernield werd (CGVS II p.10). Dat u over deze al deze zaken niet op de hoogte bent, mag verbazen.

U wist verder niet te vertellen of er dreigementen aan uw adres op de redactie toegekomen waren (CGVS II p.17). U heeft zich niet geïnformeerd of er zich nieuwe ontwikkelingen plaatsgevonden hadden in verband met uw probleem (CGVS II p.11). U bent met andere woorden niet alleen zeer slecht geïnformeerd over het lot van andere mensen met dezelfde achtergrond als u, maar tevens ook niet geïnteresseerd in de verdere ontwikkeling van uw probleem. Dit mag verbazen. Deze laconieke houding wat betreft de voortgang van het probleem, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees temeer u wel de mogelijkheid had u te informeren over verdere ontwikkelingen, maar u nagelaten heeft dit te doen.

De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire bescherming status kan u omwille van bovenstaande motivering toegekend worden.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet: uw identiteitskaart, uw paspoort, een geboorteakte tonen aan dat u de Iraakse nationaliteit hebt, een gegeven dat hier niet betwist wordt. Het paspoort van uw moeder, de overlijdensakte van uw vader, een rijbewijs, verblijfsdocumenten van in Syrië, DHL enveloppe, een woonstkaart, een trainingscertificaat, een diploma van uw baccalaureaat en de medische documenten werpen geen ander licht op de door u ingeroepen asielmotieven. Uit politierapport en vertaling kan niet afgeleid worden dat de ontvoering van de jongen in verband staat met uw problemen. De dreigbrief is slechts een kopie en heeft in dit opzicht een minimale bewijswaarde, temeer het stuk niet gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen.

Het artikel door u geschreven en de voorpagina van de krant is één van de drie door u geschreven artikels. Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen die ernstige twijfels oproepen bij de geloofwaardigheid van het door u voorgehouden profiel kan niet aangenomen worden dat dit ene stuk, dat onder een schuilnaam zou zijn gepubliceerd, de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven vermag te herstellen. Bij de twee aanbevelingsbrieven in verband met uw werk dient er toch aangestipt te worden dat u zich niet de naam van de organisatie herinnert voor dewelke u naar Syrië zou gegaan zijn. De vier foto's tonen aan dat u nota neemt tijdens het congres. U had eerder een passieve rol in de congressen. Het is in dat opzicht overigens niet aannemelijk dat u, die volledig achter de schermen werkte, geviseerd zou worden en dokter Juliana en de andere leden buiten schot zouden gebleven zijn. De e-mail van Juliana (D.) en brief in verband met uw naam bevestigen dat u onder een andere naam schreef om anoniem te blijven.

Inzake het bewijs dat u in maart 2009 als vluchteling erkend werd door UNHCR dient te worden gesteld dat dit op prima facie basis gebeurde, zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, en hieraan geen toetsing van uw individuele asielmotieven voorafging. Ook dit stuk vermag aldus geen andere appreciatie van uw asielmotieven te rechtvaardigen.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Basra in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 22 april 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). De toename van het geweld in Irak in de periode april- juni 2013 situeert zich hoofdzakelijk in Bagdad en in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Salah ad-Din, Diyala en Nineveh (zie COI Focus "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-en Zuid-Irak" dd. 24 juni 2013 die aan het administratief dossier werd toegevoegd). In Basra deden zich in 2013 een vijftal zware aanslagen voor. Deze aanslagen waren hoofdzakelijk tegen de sjiitische stadsbevolking gericht.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op de algemene analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich op de schending van artikel 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij ontkent tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd over haar artikels en vermoedt dat er een misverstand optrad. Zij publiceerde in totaal tien artikels, waarvan de laatste in 2005. Toen werd gevraagd hoeveel zij er in 2005 publiceerde, antwoordde zij naar waarheid dat het er drie waren.

Verzoekster heeft nooit onder eigen naam gepubliceerd en dit nooit gezegd. Naar alle waarschijnlijkheid deed zich een misverstand voor aangezien zij slechts tien artikels publiceerde en nadien niet meer publiceerde omwille van haar veiligheid.

Verzoekster publiceerde voor de kranten al Akhbar en al Junibiya. De redactie van de krant al Junibiya werd door een explosie verwoest en bij de heropstart kreeg deze de naam al Akhbar. Verzoekster stelt dat al Junibiya een naam is die in Irak voor veel kranten en tijdschriften voorkomt. Zij vindt dat de beslissing verkeerdelijk stelt dat de krant pas in 2008 haar eerste publicatie uitbracht. Volgens haar gaat het om een andere krant.

Verzoekster vindt het niet vreemd dat zij niet weet in welke media de artikels die zij aan A. verkocht werden gepubliceerd. Zij vroeg het hem nooit omdat dit in haar ogen niet belangrijk was gelet op de financiële compensatie. De artikels zijn waarschijnlijk nooit gepubliceerd.

Dat zij niet kon zeggen of de redactie bedreigingen ontving op haar adres, noch of er medestudenten of andere journalisten werden bedreigd, wijt verzoekster aan het gegeven dat onder deelnemers aan congressen, journalisten en studenten hierover niet werd gesproken omdat mensen schrik hadden anderen deelgenoot te maken. Men wist niet wie mee luisterde en wilde de ander niet in de problemen brengen.

Verzoekster benadrukt nooit werkzaam te zijn geweest op de redactie van de krant doch hiervoor op freelance basis te hebben gewerkt. Het is dus logisch dat zij niet op de hoogte was van het reilen en zeilen op de redactie. Zij hoefde nooit fysiek aanwezig te zijn in de gebouwen van de krant.

Dat zij niet wist of Juliana, die in eigen naam publiceerde, problemen kende, verklaart verzoekster doordat journalisten en leden van vrouwenrechtenorganisaties elkaar niet wilden overlappen met problemen. Voorts is het niet vreemd dat Juliana onder eigen naam publiceerde. Zij was een bekend professor, kon een groot publiek bereiken en was door haar bekendheid waarschijnlijk een minder gemakkelijk slachtoffer voor bedreigingen.

Verzoekster wist niet aan te geven of er andere deelnemers aan congressen werden bedreigd wegens de angst voor bedreigingen die het belette om hierover te praten. Dit doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Verzoekster vermoedt dat zij nooit heeft gezegd dat zij pas in 2006 werd bedreigd. De laatste telefonische bedreigingen vonden plaats medio 2006 doch zij werd ook in 2004 en 2005 al bedreigd. Verder is het sowieso moeilijk om zulke gebeurtenissen te situeren in de tijd wegens de druk die op haar rustte om alle elementen tijdens de gehoren uit de doeken te doen.

De redenering inzake de beschieting van de wagen waarin haar zus zat is uit de lucht gegrepen. Het is niet omdat men weet waar iemand woont, werkt en studeert dat men zich niet kan vergissen. Verzoekster en haar zus vertrokken op dezelfde tijdstippen per taxi en lijken erg op elkaar.

Door te lichtzinnig te besluiten dat haar relaas niet geloofwaardig is, heeft verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Verweerder diende onderzoek te voeren à charge en à décharge doch deed dit niet. Minstens blijkt dit niet uit de beslissing.

Verzoekster had geconfronteerd moeten worden met de tegenstrijdigheden en hiaten in haar relaas zodat zij een correct en volledig beeld kon schetsen. Verweerder had haar moeten wijzen op de mogelijke aan te brengen stukken om haar relaas te staven en heeft haar onderzoekspllicht niet naar behoren vervuld. Verzoekster komt in aanmerking voor bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Minstens moet de beslissing worden vernietigd voor bijkomend onderzoek.

2.1.2. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een kopie van het paspoort van haar zus en een foto van haar en haar zus neer (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlagen 2 en 3).

2.1.3. Bij aangetekend schrijven van 3 maart 2014 legt verzoekster door middel van een aanvullende nota de volgende stukken neer: een verzendbewijs van DHL, een bewijs van een klacht die werd neergelegd naar aanleiding van de beschieting van de wagen waarin verzoeksters zus zat en een document van de Badr-organisatie waaruit blijkt dat verzoekster wordt gezocht (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten.

In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.4. Verzoekster baseert blijkens het niet-betwiste feitenrelaas haar vrees voor vervolging ten aanzien van haar land van herkomst op de activiteiten die zij voerde voor de vrouwenrechtenorganisatie en de krant van Juliana D., onder meer als deelnemster aan congressen en journaliste. Tevens zou zij nadien nog artikels hebben verkocht aan A. Ingevolge voormelde activiteiten zou zij in Irak zijn bedreigd en het land hebben verlaten.

Verzoekster legde echter tegenstrijdige verklaringen af over het aantal artikels dat zij zou hebben gepubliceerd. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS gaf zij aan dat zij meer dan drie artikels schreef en preciseerde zij dat zij tien artikels schreef onder eigen (schuil)naam alvorens zij artikels verkocht aan A. (administratief dossier, stuk 4, p.6-7). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde zij echter dat zij in de periode voordat zij artikels begon te verkopen aan A. slechts drie artikels publiceerde (administratief dossier, stuk 6, p.13). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Aldus kan het beweerd misverstand niet worden aangenomen en laten zij geen ruimte voor de nuancering die verzoekster *post factum* tracht aan te brengen.

Daarenboven bleek verzoekster niet te weten of haar artikels in de krant al Akhbar, dan wel in de krant al Junibiya werden gepubliceerd. Uit haar terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt in dit kader vooreerst dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat de krant aanvankelijk al Akhbar noemde en dat de naam later werd veranderd naar al Junibiya. Tijdens het tweede gehoor verklaarde zij echter net het omgekeerde en stelde zij dat de krant aanvankelijk al Junibiya heette en later en nog steeds al Akhbar werd genoemd. De loutere herhaling van deze tweede versie van haar verklaringen kan voormelde tegenstrijdigheid niet opheffen. Bovendien beweert verzoekster in het verzoekschrift, net als tijdens beide gehoren bij het CGVS (administratief dossier, stuk 4, p.11; stuk 6, p.22), dat zij tussen 2004 en 2006 publiceerde voor beide voormelde kranten en dus ook voor de krant al Junibiya. Deze bewering kan niet worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier (stuk 15). Uit deze informatie blijkt dat de krant al Junibiya slechts voor het eerst verscheen eind 2008, hetzij een aantal jaren na verzoeksters beweerde werkzaamheden voor deze krant. In zoverre verzoekster tracht te laten uitschijnen dat er in Irak vele tijdschriften en kranten zijn die al Junibiya noemen en dat het om een andere krant gaat, dient te worden opgemerkt dat zij nalaat deze bewering te staven. Bovendien kan dit betoog bezwaarlijk ernstig worden genomen nu uit de voormelde landeninformatie duidelijk blijkt dat de hierin genoemde krant wel degelijk de krant betreft waarvan Juliana D. aan het hoofd staat.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals met recht weergegeven in de bestreden beslissing, blijkt verder dat zij van geen van de vaste medewerkers van de krant de naam kon geven. Dat zij nooit werkzaam was op de redactie, op freelance basis werkte en nooit fysiek aanwezig hoefde te zijn kan deze verregaande onwetendheid niet verklaren. Zij stelde immers dat zij wel degelijk op de redactie van de krant kwam en verklaarde tevens dat zij de krant las (administratief dossier, stuk 6, p.6). Tevens had verzoekster geen idee van de oplage van de krant en wist zij zelfs niet of deze dagelijks, wekelijks, tweewekelijks of maandelijks verscheen (administratief dossier, stuk 4, p.11). Dat zij over de krant en haar medewerkers dermate vage verklaringen aflegt, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden werkzaamheden voor deze krant.

Ook over de artikels die zij nadien zou hebben geschreven voor en verkocht aan A., legde verzoekster uitermate vage en onaannemelijke verklaringen af. Zo bleek zij in het geheel niet te weten of en in welke

media deze artikels via A. werden gepubliceerd en zou zij hiernaar nooit hebben gevraagd. Onder welke naam A. de artikels publiceerde, wist zij evenmin. Zij wist zelfs niet of deze al dan niet onder haar eigen naam werden gepubliceerd (administratief dossier, stuk 6, p.13-14). Dat verzoekster dit alles niet belangrijk zou hebben gevonden omdat zij werd betaald, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen gelet op haar beweerde eerdere problemen. Zij zou immers net gestopt zijn met het zelf en onder haar eigen (schuil)naam publiceren van artikels en haar artikels aan A. zijn beginnen verkopen omdat zij eerder werd bedreigd (*ibid.*, p.13). Evenmin kan de blote *post factum*-bewering dat de artikels waarschijnlijk nooit zijn gepubliceerd gelet op de voorgaande verklaringen worden aangenomen.

Verzoekster beweert bovendien in opdracht van Juliana D. en voor haar vrouwenorganisatie te hebben deelgenomen aan congressen en artikels te hebben geschreven doch zij kon zelfs de naam van deze organisatie niet geven en stelde laconiek dat zij daarmee niets te maken heeft (administratief dossier, stuk 4, p.12; stuk 6, p.2, 5, 11). Gezien deze organisatie en haar voorzitter een cruciale rol spelen in verzoeksters asielrelaas en zij bovendien attesten neerlegt waarop de naam van deze organisatie staat vermeld (administratief dossier, stuk 14: documenten), kon minstens van haar worden verwacht dat zij deze naam zou kunnen verstrekken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde activiteiten als journalist, noch aan haar vermeende overige activiteiten voor de vrouwenrechtenorganisatie van Juliana D. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die zij ingevolge deze activiteiten beweert te hebben gekend.

De geloofwaardigheid van haar problemen wordt op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat zij hiervan geen melding maakte in de vragenlijst van het CGVS. In de vragenlijst vermeldde zij nergens dat zij in Irak persoonlijk problemen zou hebben gekend of zou zijn bedreigd. Integendeel stelde zij aldaar dat zij Irak verliet "*omdat de situatie er niet veilig was*" (administratief dossier, stuk 11, p.3). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoekster dermate essentiële elementen als de bedreigingen omwille waarvan zij Irak zou hebben verlaten en niet terug zou kunnen naar Irak hierin zou hebben vermeld in plaats van aan te geven dat zij het land diende te verlaten ingevolge de onveilige situatie.

Tevens legde verzoekster incoherente verklaringen af omtrent de situering in de tijd van haar beweerde problemen. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde zij dat de bedreigingen begonnen "*Tussen 2004-2005 Zeker 2005*" (administratief dossier, stuk 4, p.4). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS stelde zij dat zij de eerste bedreigingen ontving voor en tijdens de laatste examens in haar laatste jaar (hetzij midden 2006) (administratief dossier, stuk 6, p.8). Dat dit te wijten zou zijn aan de druk op verzoekster tijdens de gehoren kan deze incoherentie niet verklaren. Dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van druk, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde druk geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Van verzoekster, die voorhoudt journaliste geweest te zijn, kan een juiste datering van de aangehaalde feiten worden verwacht.

Het voormelde klemte nog des te meer daar verzoekster kennelijk onwetend bleek en een frappant gebrek aan interesse vertoonde over personen die in een vergelijkbare situatie zaten als haar, over de personen die een cruciale rol spelen in haar asielrelaas en over de ontwikkeling van haar eigen problemen en situatie in haar land van herkomst. Ondanks dat zij in contact staat met Juliana D., stelde zij niet te hebben gevraagd of er nog nieuwe ontwikkelingen waren in verband met haar problemen. Waar Juliana momenteel mee bezig is, wist zij ook niet (*ibid.*, p.2). Evenmin wist zij of Juliana in Irak

problemen heeft gekend. Zij heeft hiernaar zelfs niet gevraagd en Juliana vertelde het haar niet (*ibid.*, p.3). Verzoekster kon voorts niet aangeven of er medestudenten of andere journalisten van de krant waren die problemen kenden (*ibid.*, p.6). Evenmin kon zij voorbeelden geven van andere deelnemers aan de congressen die werden bedreigd (*ibid.*, p.9). Even verder stelde verzoekster opnieuw met de personen in Irak waarmee zij nog contact heeft nooit te hebben gesproken over nieuwe ontwikkelingen in verband met haar problemen (*ibid.*, p.11). Of A., de persoon aan wie zij haar artikels verkocht, ooit problemen kende omwille van zijn werk, wist verzoekster ook niet en heeft zij nooit gevraagd (*ibid.*, p.14). Zij wist evenmin of er dreigementen aan haar adres werden toegestuurd aan de redactie van de krant (*ibid.*, p.17). Door wie de redactie werd bedreigd en wanneer deze werd vernield door een explosie, wist zij ook niet. Zij bleek deze gebeurtenis zelfs niet bij benadering te kunnen situeren in de tijd en kon niet aangeven of deze al dan niet plaatsvond toen zij nog in Irak was (*ibid.*, p.10, 24). Verzoeksters verklaring dat over dit alles ingevolge schroom of angst niet werd gesproken kan niet overtuigen. Verweerder repliceert ten aanzien van deze verklaring terecht dat niet verwacht kan worden dat er onder personen in een gelijkaardige situatie onderling zou worden gesproken over eventuele problemen. Hoe dan ook kan dit niet verklaren waarom verzoekster zelfs niet heeft gepoogd zich te bevragen omtrent haar eigen problemen, omtrent de problemen van Juliana en A., twee cruciale figuren in haar relaas, en omtrent de bedreigingen jegens en de explosie van de redactie van de krant. Redelijkerwijze kon van haar ter zake toch minstens enige interesse worden verwacht daar deze informatie van essentieel belang is voor het inschatten van haar vrees. Verzoeksters houding getuigt aldus van een verregaand gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en doet nog verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar beweerde vrees voor vervolging.

In zoverre verzoekster het CGVS nog verwijt dat zij niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden en hiaten in haar relaas, dient te worden opgemerkt dat dit loutere gegeven geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden en hiaten is tijdens het gehoor zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Bovendien kan verzoekster middels onderhavig verzoekschrift alsnog een verklaring bieden voor de gedane vaststellingen doch slaagt zij hierin, gelet op het voorgaande, niet.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van haar relaas kunnen herstellen.

De stukken bij het verzoekschrift (bijlagen 2 en 3) bevatten geen gegevens die afbreuk zouden kunnen doen aan de hoger gedane vaststellingen.

Ook de door middel van een algemene nota neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan het voorgaande (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Het verzendbewijs van DHL bevat geen gegevens die betrekking hebben op verzoeksters asielrelaas of het voormelde kunnen ontkrachten.

Betreffende de klacht door verzoeksters zus ten aanzien van de politie, kan vooreerst worden opgemerkt dat verzoekster omtrent de situering in de tijd van het hierin vermelde schietincident erg vage verklaringen aflegde. Zij verklaarde, gevraagd wanneer dit plaatsvond: "2006 juli of juni Meer wrschlk augustus" (administratief dossier, stuk 6, p.20). Redelijkerwijze kan nochtans worden aangenomen dat zij, te meer indien zij daadwerkelijk dacht dat dit incident in wezen tegen haar zou zijn gericht, zou kunnen preciseren of de beschieting plaatsvond één, twee of drie maanden voordat zij Irak verliet in september 2006. Waar zij uiteindelijk gaf dat het waarschijnlijker was dat het incident plaatsvond in augustus 2006, dient bovendien te worden vastgesteld dat dit niet kan worden gerijmd met de vertaling van het neergelegde afschrift van de klacht bij de politie. Volgens deze vertaling werd reeds op 8 juni 2006 klacht ingediend. Daarenboven kunnen verzoeksters verklaringen over het incident niet worden gerijmd met de inhoud van de klacht. Verzoekster stelde dat er in de wagen twee bedienden, de verantwoordelijke van de afdeling waar haar zus werkte en de taxichauffeur zaten. Tevens stelde zij dat iedereen in de wagen werd gedood (*ibid.*, p.20-21). In de klacht wordt echter nergens enige melding gemaakt van het feit dat er nog twee bedienden in de wagen zaten of zouden zijn gedood. Evenmin wordt hierin vermeld dat de taxichauffeur zou zijn gedood. Integendeel zou deze gewond naar het ziekenhuis zijn gebracht. De voormelde vaststellingen maken dat geen bewijswaarde kan worden gehecht aan de neergelegde klacht, die geenszins wordt neergelegd in het kader van geloofwaardige verklaringen. Hoe dan ook kan, zo dit incident al zou hebben plaatsgevonden, hieruit geenszins afgeleid worden dat het gericht was tegen de zus van verzoekster, laat staan dat het omwille van de gelijkenis tussen beide gericht zou zijn geweest tegen verzoekster zelf. Gezien het incident plaatsvond op een ogenblik waarop haar zus niet meer in de wagen zat en de afdelingsdirecteur van haar zus op dit ogenblik wel in de wagen zat en werd gedood, kan deze persoon net zo goed het doelwit zijn geweest.

Overheidspersoneel, en zeker hogere functionarissen, vorm(d)en immers één van de voornaamste doelwitten van geweld (administratief dossier, stuk 15: landeninformatie, "COI Focus" van 24 juni 2013, p.11). De loutere vaststelling dat de aanslag plaatsvond nabij de woning van verzoeksters familie kan hieraan geenszins afbreuk doen.

Wat betreft de brief van de Badr-organisatie, dient te worden opgemerkt dat, nog daargelaten dat de stempel op dit stuk *prima facie* een kleurenkopie lijkt te zijn, aan zulk document slechts bewijswaarde kan worden gehecht indien het wordt neergelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Bovendien is het bevreemdend dat verzoekster dergelijk intern document zou hebben kunnen bekomen. Voorts is het geenszins aannemelijk dat de Badr-organisatie, in acht genomen dat verzoekster het land reeds bijna zeven jaar had verlaten en gelet op het feit dat de organisatie in het document vermeldt ervan op de hoogte te zijn dat de hierin genoemde personen in het buitenland vertoeven, op 17 augustus 2013 dit document toch nog zou verspreiden onder haar leden en bureaus. Het lijkt immers weinig zinvol om de leden en bureaus in Irak op te dragen om deze personen te zoeken en arresteren indien zij in het buitenland vertoeven.

De overige stukken, opgenomen in het administratief dossier, kunnen evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoeksters relaas herstellen (administratief dossier, stuk 14: documenten).

Ten aanzien van de attesten van Juliana D. werd reeds hoger opgemerkt dat verzoekster zelfs niet op de hoogte bleek van de naam van de organisatie van deze persoon, hoewel deze in de attesten wordt vermeld. Dit getuigt andermaal van een gebrek aan interesse voor haar voorgehouden problemen en asielrelaas. Hoe dan ook vertonen de attesten een gesolliciteerd karakter en kunnen attesten van zulke beweging weliswaar een bijkomend bewijs zijn van de aangehaalde feiten doch volstaan deze op zich niet om het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas te herstellen. Zij hebben noch een officieel karakter, noch officiële bewijswaarde. Ten aanzien van de e-mail van Juliana D. kan eveneens worden opgemerkt dat deze een gesolliciteerd karakter vertoont en geen officiële bewijswaarde heeft. De voormelde stukken wegen dan ook geenszins op tegen de hoger gedane, frappante vaststellingen inzake zowel verzoeksters vermeende activiteiten als haar vermeende problemen.

Uit de neergelegde foto's kan hoogstens worden afgeleid dat verzoekster eenmalig aanwezig was op een bijeenkomst inzake vrouwenrechten waarop Juliana D. ook aanwezig was. Hieruit blijkt echter geenszins in welke hoedanigheid verzoekster, die studeerde bij voormeld persoon, aldaar aanwezig was. Aldus kan hieruit niet worden afgeleid dat zij wel degelijk activiteiten voerde als journalist of ten behoeve van de organisatie van Juliana D., laat staan dat hieruit kan worden afgeleid dat zij daardoor problemen zou hebben gekend.

Het politierapport uit Syrië bevat geen aanwijzingen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde activiteiten en problemen in Irak.

De dreigbrief wordt slechts bijgebracht in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, geen bewijswaarde kan worden gehecht. Bovendien kan aan zulk stuk slechts bewijswaarde worden gehecht indien het wordt aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* geenszins het geval is.

De overige documenten in het administratief dossier vermogen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd, geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van haar asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de *sub* 2.2.4. gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 6, bijlage; administratief dossier, stuk 15: landeninformatie) blijkt dat, hoewel de situatie in de provincie van herkomst van verzoekster in het Zuiden van Irak voorheen gold als stabiel en niet beantwoordde aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, Irak in de periode van april tot augustus 2013 een gevoelige toename kende van geweld. Deze toename liet zich, weliswaar in mindere mate, eveneens voelen in het Zuiden van Irak en uit de informatie blijkt dat zich in de stad en provincie van verzoekster een, zij het beperkt, aantal aanslagen voordeed. De opstoot van het geweld heeft een nadrukkelijk sektarisch karakter. Daar de situatie in Irak in nauwelijks enkele maanden tijd ernstig achteruit ging in het voorjaar

en de zomer van 2013, de conclusie van de informatie van verweerder in het dossier luidt dat het onvoorspelbaar is of deze opstoot van geweld een kortstondige heropflakking dan wel de voorbode van verdere escalatie is en de meest recente informatie in het dossier dateert van ongeveer zes maanden geleden, is het de Raad onmogelijk om zich op basis van deze informatie, de algemeen gekende onrustige situatie in Irak mede in acht genomen, een actueel en correct beeld te vormen aangaande de situatie in de verklaarde regio van herkomst van verzoekster.

Gezien de Raad in deze de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het hem aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing, voor wat betreft de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 december 2013 wordt vernietigd voor zover zij de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet weigert.

Artikel 4

De zaak wordt voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS